

[Nør Christensen]

I øvrigt vil jeg gerne sige som fru Pia Kjærsgaard, at hvis vi tænker disse ting igennem til den yderste konsekvens, f.eks. ved BZ-demonstrationer, er der den mulighed, som tingene fungerer i dag, at vi kan få omkring 200-500-1.000 klager, hver eneste gang BZ'erne føler anledning til at lave sjov i gaden.

Kofod-Svendsen (KRF):

SF har taget et emne op, hvor det drejer sig om at finde den rigtige balance: på den ene side, at der er god og rigtig adgang til klager over politiets adfærd, og på den anden side, at politiet har rimelige arbejdsbetingelser. Og jeg må sige, at det svar, som justitsministeren gav, synes jeg var meget tilfredsstillende. Vi vil meget gerne gå ind i drøftelser og forhandlinger i Retsudvalget efter de retningslinjer, som justitsministeren skitserede.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil indledningsvis sige, at jeg tror, vi med debatten i dag er nået et lille skridt videre. Jeg siger det på baggrund af justitsministerens oplysninger om, at man vil prøve på ved hjælp af administrative ændringer i de gældende retningslinjer for undersøgelserne i politiets regi at få skabt noget større tillid til klagenævnene. Det synes jeg er et positivt træk.

Når det er sagt, vil jeg takke Socialdemokratiets ordfører for tilslutningen i det omfang, hr. Frank Jensen kunne tilslutte sig de væsentlige dele af forslaget.

Vi tror ikke i SF, at det er nok at ændre på de administrative retningslinjer for, hvordan undersøgelsen skal behandles, inden den fremsendes til klagenævnet. Problemet er for det første, at ingen mennesker, og det er også angivet i bemærkningerne til forslaget, kan forstå, at man kan klage til et organ, der ikke kan tage stilling til klagen. Der er noget grundlæggende ulogisk i, at man siger til folk: Hvis du er sur over – lad os bare tage hr. Nør Christensens hjertegribende eksempel med damen, der havde en promille på 2,0, eller 1 var det vist – politimandens måde at behandle dig på, så klag. Så er der ingen, der kan forstå, at det organ, de klager til, ikke kan tage stilling til spørgsmålet. Det er baggrunden for, at vi i Socialistisk Folkeparti har sagt, at nævnet skal kunne udtale kritik på det foreliggende grundlag.

En af grundene til, at der ikke er særlig mange klager, er selvfølgelig, at det efterhånden er gået op for den danske befolkning og dem, der kunne have lyst til at klage over politiet, at det faktisk ikke nytter noget, for man får, om jeg så må sige, ikke noget ud af det i den forstand, at man konkret kan se et resultat. Nævnet er ladet i stikken i nogle situationer, hvor der måske kunne være grund til at sige: Her finder vi fra nævnets side på det grundlag, vi kender, og på det grundlag, som vi selv har kunnet undersøge – hvad nævnet jo ikke kan i dag – at der foreligger et kritisabelt forhold.

Så har ministeren og et par ordførere været inde på spørgsmålet, om man ikke hermed også får skabt et sammenstød med de regler, der gælder efter tjenestemandsløven med hensyn til disciplinære spørgsmål. Det er ikke et problem, som vi har været opmærksom på i forbindelse med udformningen af forslaget, vil jeg gerne indrømme. Det er nævnt i pkt. 4 i forslaget, at nævnet skal kunne henstille til politimesteren, at der foretages disciplinære skridt mod indklagede. Det skal selvfølgelig ikke forstås på den måde, at nævnet, om jeg så må sige, skal fungere som en slags disciplinær undersøgelsesdommer, der derefter pålægger eller henstiller til politimesteren at foretage det ene eller det andet. Det skal forstås således, at nævnet mener, at der kan være grundlag for at foretage en disciplinær undersøgelse, og det burde vi naturligvis, enten i bemærkningerne eller i selve teksten, have præciseret, hvis det er det – men jeg er ikke ganske klar over, om det er det – der er problemet med hensyn til de principielle spørgsmål om sammenstød mellem disciplinærfølgningen og det arbejde, der foretages i klagenævnet.

Den anden ting, der også har været gennemgående tema i debatten, er spørgsmålet om nævnets sammensætning, og her er det altså hjertegribende at høre ordførerne referere til det, man kalder en undersøgelse, som justitsministeren lavede i 1985. Jeg tror nok, at der var ganske mange folk, som arbejder dybt seriøst med videnskabelige undersøgelser, der ville trække på smilebåndet, hvis man kaldte dette for en undersøgelse. Det, der er foretaget, er, at ministeren har skrevet ud til politimestrene, hvorefter politimestrene har indhentet en række udtalelser. Jeg skal gerne medgive, at disse udtalelser viser en markant forskel på opfattelsen i provinsen og i København.